

[Gudme.]

vel ikke rigtig indeholder det nye, vi har efterlyst, og som alle 5 partier tilsyneladende var enige om, da vi stod og diskuterede det her i salen for et par måneder siden; for trods forenklinger og trods forbedringer knytter dette lovforslag stadig sine bestemmelser til nogle begreber, som vi må være skeptiske over for, og som vi fra mit partis side tog afstand fra i det forslag til en langsigtet boligløsning, som det radikale venstre fremsatte her i vinter, og som vi diskuterede i februar måned.

Man opretholder stadig begrebet husstandsindkomst, men vi tror ikke rigtig på begrebet husstandsindkomst som et realistisk udtryk for den økonomiske evne, en familie har set i relation til sin bolig. Der er i lovforslaget nogle bemærkninger herom, hvoraf man kan forstå, at man fra ministeriets side havde ønsket at kunne finde noget bedre, men hvor man alligevel vandrer tilbage til kommoden eller til husstandsindkomsten igen, fordi man ikke kan finde noget bedre. Vi må gentage: vi synes ikke, det er tilfredsstillende at blive ved husstandsindkomsten.

Det hænger nok i nogen grad sammen med det, vi diskuterede, da vi sidste gang talte om boligsikring i forbindelse med de små ændringer, jeg omtalte før, i lovforslag nr. 191, idet vi da var inde på, at det i det hele taget var et spørgsmål, om vi kunne lave noget tilfredsstillende — det gjaldt dengang, og det gælder i dag — før vi ser et resultat af de bestræbelser, der for øjeblikket pågår om en samordning af samspillet mellem indtægtsstigninger, skat og derefter følgende reguleringer af sociale ydelser. Vi må jo erkende, at der er et meget væsentligt samspil mellem skat og indtægtsstigning og mellem skat og en faldende boligsikring, men at det stadig væk kun er nogle sider af et endnu mere kompliceret samspil, hvori en række andre sociale ydelser indgår. Derfor tror vi ikke, at vi på tilfredsstillende måde kan ordne dette husstandsindkomstbegreb og i det hele taget en regulering af den løbende boligsikringsydelse uden samtidig at have de andre ting med inde i billedet, som nu er genstand for overvejelser, og hvor vi har forstået, at man ville komme med resultater i den tidlige forsommer eller hen på sommeren 1973.

Man må altså spørge: er det nu i disse uger, hvor vi skal have disse boliglove presset så hurtigt igennem som overhovedet muligt, alligevel muligt at lave en tilfredsstillende boligsikringsordning, når vi ikke kender de andre faktorer, som indgår i spillet? Vi tror det ikke. Vi tror, at det, man standser ved her, kun vil kunne blive noget foreløbigt, noget, som man alligevel bliver nødt til at ændre, når resultatet af dette samordningsarbejde foreligger om et par uger eller et par måneder. Ministeren er inde på det i fremsættelsen; også han er klar over, at det, han her foreslår, måske kun er noget foreløbigt.

Noget andet, som man heller ikke kommer bort fra med dette lovforslag, og som vi fra radikal side har kritiseret stærkt, er, at man stadig væk knytter virkningerne af boligsikring til den faktisk konstaterede leje, som familien, der skal have boligsikring, betaler. Det er vi ikke glade for. Vores mening er, at det rigtige var at udbetale boligsikring helt objektivt bestemt efter den betalingsevne, familien har, og det børnetal, der er i familien, og ikke knytte den til den faktisk betalte leje, også af den grund, at den faktisk betalte leje er et ofte forlorent udtryk for, hvad familien får, og hvad familien har behov for. Der puttes alt for mange luksusgoder ind i huslejen i dag, hvor det var rimeligere at spørge, hvor mange kvadratmeter og hvor mange rum familien har brug for til det antal børn, der findes i husstanden. Det ville derfor være rigtigere, at man også her havde objektive kriterier, som f. eks. passende kunne gå på de kvadratmeter eller det antal rum — nok bedst på kvadratmeter — som findes i den lejlighed, der ydes boligsikring til.

Her må vi selvfølgelig erkende, at på et par punkter er ministeren nu rykket vore synspunkter nærmere. Der lægges i dette lovforslag mere vægt på antallet af børn end efter den tidligere ordning, og endvidere er der sat en øverste grænse på 16.000 kr. for den husleje, der kan ydes boligsikring i forhold til. Her foreligger der i forhold til det bestående system et par småforbedringer.

Medens vi er ved forbedringerne, vil jeg gerne yderligere nævne, at hvis vi skal fortsætte med dette system og gå videre med loven kun med de ændringer, som ministeren foreslår, er det en fordel, at vi nu er til-